

відповідальність за екологічні правопорушення. Проте, вони не здатні цілком забезпечити відшкодування екологічної шкоди та відновити порушений екологічний правопорядок. Щодо кримінальної відповідальності, то, на разі, ми спостерігаємо різку невідповідність кількості осіб, які притягуються до кримінальної відповідальності за екологічні злочини і кількості осіб, засуджених за них. Потребує суттєвого покращення якості слідства у справах про екологічні злочини. Адже, майже кожна четверта-п'ята справа необґрунтовано припиняється. При призначенні покарання суди нерідко допускають необґрунтовані пом'якшення покарання до осіб, які вчинили небезпечні екологічні злочини.

Література

1. Гетьман А. П. Екологічне право України: підруч. / А. П. Гетьман, М. В. Шульга – Х.: Право, 2009. – 327 с.
2. Сарапіна М. В. Забезпечення екологічної безпеки: курс лекцій / укладач: М. В. Сарапіна. – Х.: НУЦЗУ, 2015. – 195 с.
3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
4. Циганок Л. Відповідальність за порушення екологічного законодавства [Електронний ресурс] / Л. Циганок, О. Ванюрський// Екологія підприємства: провідне екологічне видання. – 2017. – № 8. – Режим доступу: <http://ecolog-ua.com/articles/vidpovidalnist-za-porushennya-ekologichnogo-zakonodavstva-2017>

УДК 339.9 (477)(043.2)

Єремєєва А. М., студентка,
Миколаївський національний університет
імені В.О. Сухомлинського, м. Миколаїв, Україна
Науковий керівник: Дмитрук І. М., к.ю.н., доцент

РОЛЬ УКРАЇНИ У ТРАНСКОРДОННОМУ СПІВРОБІТНИЦТВІ З КРАЇНАМИ ЄВРОПИ

Транскордонне співробітництво – спільні дії, спрямовані на встановлення і поглиблення економічних, соціальних, науково-технічних, екологічних, культурних та інших відносин між територіальними громадами, їх представницькими органами, місцевими органами виконавчої влади України та територіальними громадами, відповідними органами влади інших держав у межах компетенції, визначеної їх національним законодавством.

Основним законодавчим документом в сфері міжрегіональної співпраці в Україні є Закон «Про транскордонне співробітництво» від 24 червня 2004 р. № 1861-IV [1]. На основі чинних нормативно-правових

актів можна сформулювати мету транскордонного співробітництва, яка полягає у розвитку соціально-економічних, науково-технічних, екологічних, культурних та інших зв'язків між суб'єктами та учасниками транскордонного співробітництва на основі таких принципів [1]:

— повага до державного суверенітету, територіальної цілісності та непорушності кордонів держав;

— урахування під час укладення угод про транскордонне співробітництво повноважень суб'єктів та прав учасників транскордонного співробітництва;

— узгоджене усунення політичних, економічних, правових, адміністративних та інших перешкод для взаємної співпраці.

Визначаючи вектор зовнішньої та внутрішньої політики України, розуміючи її стратегічне положення на політичній карті світу, можна визначити такі форми, як: спільні проекти та програми; угоди про транскордонне співробітництво; єврорегіони; робочі співдружності; безпосередні взаємозв'язки учасників транскордонного співробітництва в межах повноважень, наданих їм національним законодавством за взаємним погодженням сторін.

Активізація транскордонного співробітництва здійснюється у формі єврорегіонів. Єврорегіон - організаційна форма співробітництва адміністративно-територіальних одиниць європейських держав, що здійснюється відповідно до дво- або багатосторонніх угод про транскордонне співробітництво. Створення єврорегіонів є однією з важливих форм для розв'язання не тільки спільних проблем, але і вирішення завдань сформованою тактикою [2].

На території України першим єврорегіоном був «Карпатський євро регіон», який було створено 14 лютого 1993 року. Метою створення спеціальної економічної зони «Закарпаття» є залучення інвестицій, сприяння розвитку зовнішньоекономічних зв'язків, збільшення поставок високоякісних товарів і послуг, створення сучасної виробничої, транспортної і ринкової інфраструктури [3]. Також важливою умовою є забезпечення соціальної стабільності та формування доброзичливих відносин на прикордонних територіях п'яти держав – України, Угорщини, Польщі, Румунії та Словаччини. Співробітництво в межах «Карпатського» єврорегіону відбувається за напрямками: збереження культурної та історичної спадщини; активне сприяння оптимізації міжнаціональних відносин; спільні дії, щодо екології та охорони навколишнього середовища.

29 вересня 1995 року було укладено Угоду «Про створення єврорегіону «Буг»» [4], який спрямований на розвиток співпраці українсько-білоруського та українсько-польського кордону. Діяльність направлена на розвиток: економічних, торгівельних, транспортно-комунікаційних, інфраструктурних, культурних відносин;

транскордонного туризму на основі туристично-рекреаційних ресурсів Шацького національного природного парку; збереженню навколишнього природного середовища; взаємодії прикордонних регіонів суміжних країн.

14 серпня 1998 року утворений єврорегіон «Нижній Дунай» [5], програма в межах цієї території передбачає інтеграцію транспортно-логістичної інфраструктури в мережу міжнародних транспортних коридорів; збалансованість розвитку економічної діяльності в прикордонних регіонах України, Молдови, Румунії; забезпечення зайнятості та соціального захисту населення; підвищення рівня якості життя населення прикордонних регіонів; боротьба з організованою злочинністю, незаконним порушенням державного кордону; охорона довкілля; попередження і ліквідація наслідків стихійних лих і техногенних катастроф, збереження акваторії Чорного моря.

22 вересня 2000 р. підписано угоду про створення єврорегіону «Верхній Прут» [6] до основних цілей, якого належать розвиток і вдосконалення торговельних та економічних відносин; розвиток лісової, деревообробної, легкої промисловості та АПК; спільне впровадження інновацій; збільшення екологічно чистих виробництв; підтримка національних меншин, реалізація молодіжної політики; розвиток охорони здоров'я, рекреаційної діяльності й туризму.

Впродовж останніх років Україна стала активним учасником європейських інтеграційних процесів, що, не в останню чергу, зумовлюється існуванням спільних кордонів із країнами, які вже є членами Європейського Союзу та вигідним геополітичним положенням. У сучасних соціополітичних та економічних умовах найбільш ефективним шляхом вирішення спільних проблем розвитку та поглиблення взаємовигідних контактів між населенням сусідніх країн є транскордонне співробітництво.

Література

1. Про транскордонне співробітництво: Закон України від 26 липня 2004 р. № 1861-IV [Електронний ресурс] // Верховна Рада України: офіційний веб – портал. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/annot/1861-15>.
2. Суховірський Б.І. Регіональна стратегія економічного розвитку України: монографія / Б.І. Суховірський. – К.: КНЕУ, 2000. –154 с.
3. Про спеціальну економічну зону «Закарпаття»: Закон України від 22 березня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 23. – Ст. 111.
4. Статут Транскордонного об'єднання «Єврорегіон Буг» [Електронний ресурс] // Офіційний веб – портал. – Режим доступу: www.munreforms.org.ua
5. Статут єврорегіону «Нижній Дунай» [Електронний ресурс] // Офіційний веб – портал. – Режим доступу: www.munreforms.org.ua
6. Статут Єврорегіону «Верхній Прут» [Електронний ресурс] // Офіційний веб – портал. – Режим доступу: www.munreforms.org.ua

7. Транскордонне співробітництво: посіб. / Н.А. Мікула, В.В. Толкованов. – К.: Вид-во «Крамар», 2011. – 259 с.

УДК 349 (043.2)

Зозуля Ю. С., Черіпко М. І., студентки,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Єршов Є.К., старший викладач

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ У МІЖНАРОДНОМУ КОСМІЧНОМУ ПРАВІ

У міжнародному космічному праві особливу увагу приділяють відповідальності за шкоду, заподіяну космічними об'єктами, що зумовлюється великою небезпекою, яка виникає під час здійснення космічної діяльності, й як наслідок – можливістю спричинення матеріальної шкоди іншим державам, їх юридичним і фізичним особам.

Місяць і інші небесні тіла оголошені цілком демілітаризованими й нейтралізованими. Така заборона поширюється на весь космічний простір в цілому. Відповідно до Договору 1967 р. забороняється створення на небесних тілах військових баз, споруджень і зміцнень, випробування будь-яких типів зброї й проведення військових маневрів, а також установки на них будь-яких об'єктів із ядерною зброєю чи будь-якими іншими видами зброї масового знищення. Місяць і інші небесні тіла використовуються «винятково в мирних цілях» [1].

В міжнародному космічному праві, як і в загальному міжнародному праві, визнаються два види відповідальності суб'єктів – політична та матеріальна. Політична відповідальність визнається як норма, але її реалізація ґрунтується в основному на звичаєвому праві. Вона покладається на держави й міжнародні організації, що беруть участь у правовідносинах, пов'язаних з використанням космічного простору і небесних тіл, включаючи Місяць.

У випадку, коли космічна діяльність здійснюється міжнародною організацією, за порушення загального міжнародного права й міжнародного космічного права несуть солідарну відповідальність, як держава, так і сама міжнародна організація.

Форми реалізації політичної відповідальності: сатисфакція та, у визначених випадках, репресалії та санкції.

Конвенція про відповідальність проводить розмежування між шкодою, спричиненою на поверхні Землі або повітряному судну в польоті, й шкодою, завданою в будь-якому іншому місці, окрім поверхні Землі, космічному об'єкту іншої держави [2].

В першому випадку держава запуску несе абсолютну відповідальність